

Trambulin

Tudom, a rossz emlékek mindig mélyebben tárolódnak, esetleg utólag eltűnő az ember, de az a két hét összességében tényleg rémálom volt. Akadtak vidám pillanatai is, viszont ha évtizedek elteltével alapvetően mégis keserűség ébred benned egy úttal kapcsolatban, akkor ne akard becsapni magad. A megítélés nyilván összefügg azzal is, hogy az akkori feleségem már nem a feleségem, így a vele kapcsolatos emlékek sajnós, fájdalmas érzéseket keltethetnek. Mert nagyon szerettem. Érdemtelenül. Azt hiszem, az utolsó igazi szerelmem volt. Ha nem is a legnagyobb. Mindenesetre azóta nem sikerült olyan mélyre mennem egy kapcsolatban.

Nem lehet nem észrevenni, hogy mindennek van valamiféle utóélete. Néha elég konkrét. A minap egy harminc évvel ezelőtti arab nyelvű újságot hozott a postás. Nem tudom, ki adta fel, miért most, honnan tudta ez a valaki a címemet, mindenesetre Fanni és én ott virítunk a címlapon. Fiatalon, szerelmesen. De nem felhőtlenül szerelmesen, ez látszik. Valahogy el kellene juttatnom hozzá az újságot. Illetve nem, nem adnám neki, csak megmutatnám. Nem lesz könnyű, már nem beszélünk egymással, azt se tudom, merre keressem. Volt, hogy hittem a második alkalmakban, lehetőségekben, esélyekben. Ma már nem gondolom, hogy ilyesmiknek van létjogosultságuk.

Amikor a fotó készült, boldogult muzsikuskorom fénykorát éltem. Jártuk a világot a kis csapatommal. Hol saját jogon, hol kísérőként. A nagy folk-lórfesztiválokban akkoriban volt egy központi irodája. Talán még most is létezik, nem tudom. Azt beszélték, az iroda már éppen el akarta a helyszíntől venni a szervezés jogát, annyi panasz érkezett a korábbi évekből, aztán mégis kaptak egy utolsó esélyt. Tessék, lehet bizonyítani. Nem sikerült.

Én el se akartam utazni. Egy nappal korábban volt az esküvőm. Kérdeztem a többiektől, mégis, hogy gondolják? Azzal teljen a nászéjszakám, hogy gatyákat pakoljatok a bőröndömbe? Győzködtek, hogy menjek, nem fogom megbánni, egzotikus a helyszín, szépen fizetnek, talán le tudunk szervezni a későbbiekre is valami turnét. Mert akkor csak a táncoslányok kíséretként utaztunk. Szólt volna nélkülem a zenekar, elég lett volna két hegedűs is három helyett, de azt mondták, ne maradjak ki. Kaland. Nemigen hajlottam rá, ám bevillant egy gondolat. Mi lenne, ha velünk jönne a vadonatúj feleségem? Cserébe lemondok a gázsimról. Belementek. Úgy számoltam, ez így bőven megéri, pénzt ugyan nem keresek, de lesz egy ingyen nászutunk. Amiről, mármint nászútról, szó sem volt egyébként.

Már az elején gondok adódtak. A repülő késett, mégis várjunk kellett egy órát az értünk küldött buszra. Éjfél felé értünk a szállásunkra. A Nílus mellett volt az első hotel, úgy érve első, hogy csak az első két éjszakát töltöttük ott. Mindjárt közölték, hogy nem alhatok együtt a feleségemmel. Volt ugyanis egy férfi- és egy női szoba. Nem akartam vitatkozni, fáradtak

voltunk. Viszont egy közös bőröndbe pakoltunk, úgyhogy a recepción kénytelenek voltunk szétválogatni a holmijainkat.

Rettenetes volt a meleg. Kinyitottam az ablakot, de a kavargó benzingóz miatt konkrétan rosszul lettem. Csúcsforgalom volt még hajnalban is, a sofőrök végigdudáltak az éjszakát.

Reggel fel akartam menni a női szintre. A liftes fiú nem engedte, hogy kiszálljak. Nem szállhatok ki? Nem. Jó, akkor irány a recepció. Elmakogtam a problémámat. A portás nem mert dönteni, összehívott egy négyfős konzíliumot. Tízperces tanácskozás után úgy döntöttek, öt percre bemehetek a feleségemhez. Kopogok, Fanni beenged, csuknám be magam mögött az ajtót, de valaki nyomja befelé. A liftes fiú. Végig jött mögöttem. Hülye vagy, öreg? Dulakodtunk kicsit, elcsattant az agyam, erősen mellbe taszítottam. Pár perc múlva dörömböltek. Ott állt a szálloda teljes vezetősége. Az igazgató egész jól beszélt angolul. Azt mondta, nem tartottam magam a megállapodáshoz. Milyen megállapodáshoz? Az öt perchez. Egyébként, kérdezem, miért is nem alhatunk együtt? Azt az utazás előtt a nagykövetségen kellett volna kérvényeznem. De hát kérvényeztem. Erről ő nem kapott jelentést. Arról én nem tehetek. Szó szót követett, majdnem összeverekedtünk. Patt-helyzet állt be. Szarrá kellett kavarnom az agyamat, hogy megoldódjon a dolog, esküdöztem égre-földre, hogy engedélyezte a nagykövetség. Papírom nem volt róla, de végül nem akartak botrányt, nagy nehezen engedtek, a következő éjszakát a szobájában töltöttem.

68

Az első héten majdnem mindennap fel kellett lépnünk. Vándorfesztivál lévén sokat utaztunk, az együttalvás folyamatosan nehézségekbe ütközött. De nem ez volt a legkellemetlenebb, hanem a totális szervezetlenség. Mások is elégedetlenek voltak az összevisszasággal, az állandó zajjal, a rossz kajákkal, a papírvékony falakkal. Volt, aki elmenekült. A belga együtttest az első nap után senki nem látta többé. Az első repülővel elhúztak haza. Még egy Emirátusokból érkező zenekar tagjai is panaszkodtak, pedig őket körbeudvarolták. A végén majdnem ott ragadtunk, mert a busz, ami vitt a reptérre, másfél órát késett. Akkor már két napja nem tudtam megmozdítani a fejemet. Az már a trambulín után volt. Az első nagyobb összeveszésünk után.

Akkor kezdhettünk kicsit szabadabban létezni, amikor befejeződtek a fellépések. Még maradt pár nap, vittek ide-oda, mutogattak szép helyeket, persze szigorú kísérettel. Civil rendőröket állítottak ránk, akik nem voltak nagyon barátságosak. Rádásul megállapodtak bizonyos boltosokkal, hogy hozzájuk irányítanak minket. Csakhogy ezért jutalékot kértek tőlük, mi meg emiatt már nemigen tudtunk alkudozni. Volt, hogy erőszakkal tereltek be egy ékszerboltba. Az nem jött be nekik, senki nem vett semmit. Egy bárban megtetszett egy tevebőr puff, szerettem volna olcsóbban megkapni, de végül csak egy ezüsből megmunkált napkeresztet sikerült lealkudnom, kis számológépen ütögettük be a számokat oda-vissza az árussal. Az összejött, de a puff árából nem engedett.

Minden tilos volt. Le akartam fényképezni egy kézzel faragott körhintát, észrevették, azonnal mutatták, hogy nem szabad fotózni. Mit nem szabad?

Miért? Az utcán egy árus portékáját? Persze lekattintottam, de észrevették, és felzavartak mindannyiunkat a buszra. Ránk zárták az ajtókat. Délben, a tűző napon. Próbáltuk magyarázni, hogy zenészek vagyunk, meghívásra jöttünk, a brácsás pár éve Mubaraknak játszott másfél méterről. Vagy valamelyik alteregójának. Nem hatotta meg őket. Mondtam a varázsszót, hogy Puskás. Azt is leszarták.

Egy nap azzal jöttek, hogy volna egy extra fellépés. Kivitték minket a sivatagba. Hogy majd lesz ott egy műsor, ott is kell játszani. De sehol nem volt ember. Öt órát töltöttünk rekkenő hőségben egy sátorban. A katonák kört alkottak, azon túl nem lehetett menni. De a végé a körön kívül volt. Mentem volna, mondták, hogy állj, nem lehet. Nem érdekelt. Erre az egyik katona rám nyomta a géppisztolyát. Fellépés egyébként nem volt. Gondolom, a közönségnek elfelejtettek szólni. De elnézést nem kértek tőlünk. Emlékszem, aznap sokan hánytak, mert a kajáktól és az italoktól is rosszul lehetett lenni. Mondták, hogy csak bontatlan ásványvizet igyunk, mégis majdnem mindenki megfertőződött. Nekem olyan hasmenésem lett, hogy még a visszaúton, a repülón is rohannom kellett a végére. Itthon aztán megittam egy fél üveg vizsokit, az rendbe hozott.

Megingott a házasságom is. Ott kezdett ingani. Nem tartott sokáig a stabilitás. Igen, már ott. Érdekes, több kapcsolatom végződött augusztus 20-án, ez is akkor billent meg. Igaz, vége csak két év múlva lett, pont azon az ünnepezen.

Az elmaradt extra fellépés másnapján elvittek a piramisokhoz. Ahogy kiszálltunk a buszból, mondja az egyik guide, hogy fejenként öt font lesz. Mi? Hát a piramis. Gyorsan kiderült, hogy ez az ő magánakciója volt. Ment az átverés a végtelenségig. A piramisok tövében álltak a tevévállalkozók. Jártam korábban hasonló helyen, ott máshogy nézett ki a nyereg. Egy keretbe bele tudtam kapaszkodni. Na, itt keret nem volt, csak egy kis csonk. Az egyik kezdeddel megmarkolod, a másik már rá se fér. Mennyi lesz? Harminc font egy kör. Már mint ottani font, nem angol font. Mondom, oké. We are two. Oké, this is my camel, you are my friend, don't care about money. A sivatag tele volt kövekkel, a tevé hol rálépett, hol nem, izgett-mozgott alattunk. Zötykölődünk, a tevé futószáron, egyszer csak kérdezi a gazdája, akarjuk-e, hogy lefotózzon. Persze. Lekattint, és azt mondja, ez így akkor 65 font lesz. Nem 30? Nem. Miért nem? 60 a tevé, 5 a fotó. De 30-at mondtál. Igen, de ketten vagytok. Tevéről volt szó, nem emberekről. 65. 35. 65. 35. Erre elengedte a tevét. Az meg megkerült, elkezdett forgolódni. A feleségem sikított. Fizesd ki. Nem fizetem. De, fizesd. Közben a csávó csak nyomja, hogy sixty-five, sixty-five. No, thirty-five is the maximum. Ekkor jött az isteni szikra: the money is in my packet. In the bus. Megenyhült. Megfogta a tevét, kivitt minket, egyenesen a busz mellé. Leszálltunk. És kezdődött előlről. Give me 65 pounds. Only 35. 65. És akkor elöntött valami végtelen düh. A létező legnagyobb hangerővel üvöltöttem bele az arcába, hogy 35. Megrémült. Oké, oké mister, 35. Így aztán megállapodtunk. Fanni ijedten nézett rám. Aznap nem szólt hozzám. Másnap azt mondta, életében nem rémült meg embertől úgy, mint előző nap tőlem.

Szerettünk volna alkoholizálni. Vittünk ugyan ki magunkkal némi tömény szeszt, csak hát elég hamar a seggére vertünk a készletnek. A táncoslányokat se kellett féltetni, fogyasztottak ők is szépen. Egyre jobban kívántuk a sört, mindenki szívesen megivott volna néhány üveggel. Akkor már volt egy központi helyünk, napokon át ugyanahhoz a bazársorhoz vittek ki minket. Arra gondoltunk, az egyik árus üzletét felvirágoztatjuk. Kiválasztottunk egy szimpatikus fazont. Mondom neki, innánk egy kis sört. Hát azt nem lehet. Fizetünk érte, tizennégy üveg kéne. Főleg strandra való dolgokat tartott, ahogy a többiek is. Ugyanazokat. Körbenézett, aztán halkán mondott egy elfogadható, korrekt árat. És odasúgta, hogy egy óra múlva itt lesznek a bodega mélyén a sörök, szatyorban, betekerve. Csodás, jéghideg Heinekeneket kaptunk. Másnap megisméltődött ugyanez. Harmadnap lett egy rossz érzésem, amikor mentem a cuccért. Valami megmozdult bennem. Belenéztem a szatyorba. Langyos, alkoholmentes szart akart rám sózni. Nem vettem át, kimentem. Erre futni kezdett utánam, hogy mister, mister, please. És hozta a hideg sört.

A kávé is hiányzott. Egy másik bodegában, ahol nemcsak tevébőr cuccok voltak, hanem vízipipa is, meg hieroglifás szarok, papiruszok kukoricaháncsból, szóval mindenféle kurrens árucikk, megkérdeztem a boltost, akar-e egy jó bizniszt. Ha igen, hozzon egy kávéfőzőt holnap, garantálom, hogy kétszáz adagot el fog adni. Szót fogadott, be is indult a bolt. Hálásan lapogatta a hátamat. Kérdeztem, akar-e egy még jobb bizniszt. Hozzon mindennap negyven üveg sört. Azt nem szabad. Tudom, de titokban vesszük át. A brácsással elálltuk a bejáratot, mintha nagyon vásárolnánk, addig az árus két méretes sporttáskát megtankolt helyi palackozású Stella Artois-val. Óvatosan kellett kivinni, nehogy feltűnjön a katonáknak, le is tartóztatták volna, ha elkapják. Még az üvegeket is visszaváltotta, ezt is lebeszéltem vele. Fanninak nem tetszett, hogy veszélybe sodortam az árust, hónapokig emlegette, egy veszekedésünk alkalmával úgy fogalmazott, hogy gyakorlatilag halálra ítéltém szegényt. Csak megúsza, de ez nem rajtam múlt.

A következő napon begurult két busz. Egy ukrán meg egy kínai. Mint a sáskák, zúdultak be az emberek a bazárba. Megveregettem a boltosom vállát. Good business, my friend. Közöm nem volt a turistákhoz, de azt hitte, hogy én vittem őket. Kaptam ajándékba két tevébőr pénztárcát. Fanni nem fogadta el, a fejemhez vágta. Nem bírta a becstelenséget. Legalábbis ebben az értelemben. És én ezt tulajdonképpen szerettem benne. De megfelelni nem tudtam a morális mércéjének.

Szuezen új guide-ot kaptunk, egy igazi úriembert. A szállodának nevezett alvóhelyünket szögesdrót kerítéssel vették körbe, volt fémdetektoros átvilágítás, fegyveres őrség, minden. És jött a szokásos probléma, az együttalvás. Az úriember értett mindent, úgy tűnt, el is intézte, amit kellett, szép szobába kerültünk. Este letusoltam, aztán törölközővel a derekamon kiálltam cigizni az erkélyre. Néztem a sivatagot, az olajfűró tornyokat. A katonák a szálloda udvarán viccelődtek, röhögtek, karatéztek egymással. Bementem, ha már nászút... Egyszer csak kopogtak. Elég erőszakosan. Fanni automatikusan ment volna ajtót nyitni, de visszatartottam, úgyhogy végül

nem reagáltunk. Hallottuk, hogy más szobáknál is próbálkoznak. Azt hittük, a másnapi programot akarják ismertetni. Reggelinél kiderült, hogy raziát tartottak a női szinten, mert a katonák úgy látták, felbukkant ott egy férfi. Ez a férfi nyilvánvalóan én voltam. Ahová beengedték a kopogókat, ott feltúrtak mindent. Fanni félt, de ha rajta múlik, ajtót nyitunk. Azt hiszem, a katonáknak ahhoz azért nem volt joguk, hogy betörjenek a szobákba, de ha bejönnek, abból nehezen jöttem volna ki jól. Éjszaka nem volt recepció, a guide már messze járt, rajtunk kívül más nem volt a hotelben. Vagy mi volt ez. A szobák átfésülése talán csak valamelyik kis őrmester magánakciója lehetett.

Maradt még pár napunk. Gondolt egyet a szervezés, elvittek minket egy klubba. Politikai vezetők hesszeltek ott, és semmi nem hasonlított a korábbi körülményekre. Terülj, terülj, asztalkám, medence, italok, volt minden, kezdtük jól érezni magunkat. Nagy divat volt akkoriban a henger alakú nyakpárna. Azzal aludtam én is, de előző nap beállt minden izmom, nehezen mozgattam a nyakamat. Nem foglalkoztam vele különösebben, gondoltam, majd elmúlik. Megláttam egy trambulint. Na, nem is olyan magas. A feleségem biztatott, meg persze a többiek is, menjek, ugorjak le. Jó. Felmentem, kiálltam a szélére. A kurva életbe, ez magas. De hát akkor már mindenki nézett, jöttek mögöttem, ott volt az új asszony, nem lehetett visszakozni. Vettem egy nagy levegőt, és zutty, ugrottam egy fejest. A vízbe érve hallottam egy hangot. Krrnykrrny. A nyakcsigolyáim voltak. Valahogy kijöttem a vízből, de elferdült a fejem, és úgy maradt. Ráadásul a másik irányba tekeredett, nem arra, amerre a hegedút kell tartani. Szerencsére több fellépés már nem volt. Fanni irtózatosan lehordott. Mintha eredetileg nem tetszett volna neki az ötlet. Ezt mondjuk már akkor se bírtam benne, úgy tudta váltogatni a véleményét, hogy maga sem emlékezett rá, milyen lelkes volt, amikor a lépcsőn másztam felfelé. Utólag felelőtlennek nevezett.

Szerveztek egy zárőnnepséget. Érzékelttem, hogy bámul minket egy szép fiatal nő. Hozzászoktunk a fekete leplekhez, eltakart arcokhoz, ő viszont szűk farmerben, feszes pólóban, sminkben lépett oda hozzánk. Újságíró volt, interjút kért, mert értesült róla, hogy honeymoonon vagyunk. Nem tudom már, miket mondhattunk, azt állította, a cikk megjelenik majd a helyi lapban. Fanni akkor is megharagudott rám, szerinte látványosan tetszett nekem a nő. Pedig inkább csak a helyzet tetszett. Igaz, ezt megelőzően lenyűgözött egy csaj, és ennek hangot is adtam. Éjfékete csadorba csomagolva hevert egy fehér sziklán, kezében kólával. Olyan volt, mint egy festmény. Fanni szerint ott kezdődtek a bajok velem. Én úgy gondolom, korábban. És vele.

Még a reptéren, az utolsó pillanatban is megpróbálták lehúzni. Valami teljesen felesleges úrlapot kellett kitölteni, sokan tanácsalankodtak. Azonnal ott termettek segítőkész figurák, can I help you, sir? 20 pounds.

Itthon izomlazítókat és fájdalomcsillapítókat szedtem, de ettől a nyakam nem került a helyére. Kézen-közön megkaptam egy örmény csontkovács elérhetőségét. A rendelő várótermében egy rendkívül jól öltözött idős úr tartotta szóval a betegeket. Semmilyen világnyelven nem beszélt, csak oroszul, de ez nem zavarta sem őt, sem a többieket. Azonnal feltűnt az öltönye. Ki-

váló minőségű szövetből készült, viszont a nyak melletti részen volt egy kis kék folt. Furán hatott, de nem tűnt hibának. Az öregúr helyes volt, jó hangulatot csinált, később kiderült, hogy az orvos apja. Oroszul beszélt, magyarul válaszolgattak neki, mégis kialakult valamiféle kommunikációs csatorna, a foci érintkezési pont volt, erre határozottan emlékszem, és bár társalgásnak nehezen volt nevezhető, ami folyt, kívülről annak tűnhetett.

Egy fiatal bankársrc mellett ültem, beszédbe elegyedtünk, mesélte, hogy fél évig nem tudott aludni, ülni, menni, semmit a porckorongsérve miatt, aztán eljött a csontkovácsához, és a harmadik kezelés után megváltozott az élete. Most már csak megköszönni jött a kezelést. Amikor bementem az orvoshoz, azonnal volt egy olyan érzésem, hogy a csávó átlát rajtam. Egyszerűen keresztüllát. Eldadogtam angolul a panaszomat, látszólag oda se figyelt, ki se derült, értette-e, amit mondtam. De már az első kezelés után javult a helyzet, a harmadikról pedig gyógyultan távoztam.

Kifelé menet mindháromszor leültem még egy kicsit, annyira élveztem az öreg műsorát. Az öltönyéből és a tartásából arra gondoltam, magas beosztású valaki lehet. És mindenképpen olyan ember, akivel szívesen beszélget az ember. Akkor is, ha nincs közös nyelv. Elég a kedély.

Egy évvel később úgy alakult, hogy lett egy rendes nászutunk. Korfura mentünk, sajnos a keleti partra, most már tudom, hogy a másik a jó. Előtte a kis utazási irodába vittem bonbonokat, virágokat, mindenféle ajándékot az ügyintéző hölgyeknek, szerettem volna, ha mindenképpen tengerre néző szobát kapunk. Pontosabban ezt Fanni szerette volna. Sokat vitáztunk, a kedvében akartam járni. Megérkeztünk, megkaptuk a szobát, megyünk be, nyitom ki az erkélyajtót. Tenger sehol. Megyek le a recepcióra, mondom, arról volt szó, hogy... Hol a tenger? Feljött a nő, és a távolba mutatott az erkélyről. Arra. Csak innen nem látszik. Plusz kiderült, hogy a plázs egy ötméteres szakasz a víz és az autópálya között. Pár méter a benzingőzben. Abszolút illúzióromboló volt. Utánaolvastam, sajnos csak ott és akkor, kiderült, hogy a nyugati részek szállodái évtizedek óta álltak, keleten meg a rendszerváltás utáni időszak kelet-európai vállalkozásai építkeztek, ahol nem voltak annyira jók a körülmények.

Így aztán reggelente átbuszoztunk nyugatra. Csak hát a feleségem egész nap heverészni akart. Feküdni a napon, amitől én megőrültem a harmadik napon. Mentem volna valahová, bárhová, hiányzott valami program. Másik kultúra, jó, itt a tenger, van kaja és pia, de egész nap csak feküdni... Ráadásul már ott feltűnt, hogy a Fanni gyakorlatilag mindenkinek tetszeni akart. Ez így is maradt, később el is kapta egy csávó, egy év múlva, augusztus huszadikán szakítottunk. Aztán elég gyorsan elváltunk. Látszólag simán ment minden, néhány ismerősöm úgy látta, megkönnyebbültem, pedig sokáig szörnyen éreztem magam.

Igen, tulajdonképpen itt már messze nem elkezdődtek, sokkal inkább folytatódtak és súlyosbodtak a problémáink. Miközben mentünk kézen fogva az ösvényen a szállásunkról a tenger felé, kialakult egy filozófiai vita köztünk. Mondott valami oltári, orbitális hülyeséget, akkorát, hogy nem akartam elhinni. Tudtam már, hogy baj lesz. Erről most eszembe jut valami, csak nem

akarok elkalandozni... A régi zeneiskolám hetvenedik születésnapjára meghívták az egykori karvezetőket. Összeállt egy öregdiákkórus. Volt egy csaj, akivel együtt jártam oda, vele néztem a műsort. Jöttek-mentek a karmesterek, mindenkivel egy dalt énekelt a kórus. Egyszer csak kiállt az osztályfőnökünk, beintett, és az addig csak dalolható kórus úgy szólalt meg, mint egy atomcsapás. Megtáltosodva. Később a csaj azt mondta, ott döntötte el, hogy elválik. Rájött, hogy nem mindegy. Nem mindegy, ki áll ott. Nem mindegy, ki van mellette. Mindegy, ez csak úgy eszembe jutott.

Szóval nem voltunk a legjobb passzban, de azért viszonylag békésen teltek-múltak a korfui napok. A vége felé ezzel együtt már vártam, hogy ha zaérjünk. Valahogy értesültünk róla, hogy magyar hétvégét tartanak egy szállodában. Gondoltam, ez is program, nézzük meg. Fannit is érdekelte. Bementünk a hotelbe, azonnal meghallottam néhány magyar szót, két takarítónő beszélgetett, mint kiderült, az egyik solymári, a másik pécsi volt. Megörültek nekünk, azt mondták, momentán egyetlen magyar turista sincs náluk, a magyar hétvége pedig annyit jelent, hogy a német szakácsok megpróbálnak összeütni valami magyarosnak szánt kaját. De ha már ott vagyunk, menjünk fel velük, az egyik szoba tele van ruhákkal. Valami akció keretében menekülteknek küldtek a világ minden tájáról használt cuccokat, rengeteget, nyugodtan vigyünk belőle. Eszünk ágában sem volt lenyúlni a rászorulóknak elöl semmit, de azért felmentünk. Azonnal megakadt a szemem az öltönyön. Ott díszelgett rajta a kék folt. Vagy minta. Vagy dísz. Túl elegáns volt ahhoz, hogy ne próbáljam fel. Kérdeztem, ki küldte, de nem tudták megmondani. A zakót mintha rám öntötték volna, de a nadrágból később le kellett vágni harminc centit. Mert mégiscsak elvittem. A feleségemnek is tetszett, pár hónappal később, miután én kihíztam, ő kezdte hordani. Válás után nála maradt.

Volt egy érdekes érzésem abban a pillanatban, amikor meglátva a kékséget, azonosítottam a ruhadarabot. Ez egy második találkozás. És hogy ez bekövetkezhet Fannival is. Ha szétmennénk, egyszer talán később... Elhessegettem a gondolatot, még azt is elkezdtem énekelgetni magamban, hogy most élsz, most örülj, hogy van ki vár, aztán nem sokkal később csak bámultam magam elé, mert... A solymári takarítónő rábeszélte, hogy fürödjünk meg a medencében. Van egy szuper trambulín is. Ez is érdekes, gondoltam, a trambulín is másodszor kísért meg. Felmentem rá. Alacsonyabbnak tűnt, mint a korábbi. Fanni azt mondta, videóra veszi az ugrást, ez majd akkor is meglesz neki, ha már nem szeretjük egymást. Idegesen indultam felfelé, meg össze is voltam zavarodva a duplázások miatt, de ez a mondat teljesen leforrázott. Talán mert mosolyogva mondta, teljesen nyugodtan. Aztán le is nyomta szépen a rögzítő gombot, megvan, ahogy elrugaszodom, de nem követett, csak annyi látszik, hogy kiugrom a képből, és ott marad a hült helyem.